

ลูกไม้ลายรัก

สำหรับลูกสาวคนโตของครอบครัวที่มีลูกผู้หญิงล้วนถึงสี่คน แพรไม่เคยรู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบภาระทางบ้านเท่ากับคนอื่น ๆ ที่อยู่ในสภาวะแวดล้อมเดียวกัน พ่อกับแม่อาจนับได้ว่าเป็นชนชั้นกลาง แต่สำหรับค่าครองชีพในปัจจุบัน การมีลูกในวัยเรียนสี่คนไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะประคับประคองครอบครัวให้ดำเนินชีวิตอย่างเป็นปกติสุข และให้การศึกษาเต็มที่กับลูก ๆ ได้

ตั้งแต่เล็ก แพรเห็นทั้งพ่อและแม่ทำงานทุกอย่างที่ทำได้ แต่ก็ไม่เคยละเลยลูก แม่ให้ความสำคัญกับการทำอาหารที่มีคุณค่าให้พ่อกับลูก ๆ ทุกวัน ไม่ได้ใช้ของแพง แต่ทุกคนไม่เคยคิดว่าจะมีใครทำกับข้าวได้อร่อยเท่าแม่

ลูก ๆ ต่างมีหน้าที่ประจำกันทุกคน ตั้งแต่ช่วยแม่กวาดดูบ้าน ล้างจาน ซักรีดเสื้อผ้า ดูแลและรดน้ำต้นไม้ นอกเหนือจากรับผิดชอบกับบริเวณที่เป็นสถานที่ส่วนตัว และไม่เคยมีใครบิตพลิวกับงานในหน้าที่ของตัวเอง

ไม่ว่าลูกคนไหนจะมีปัญหาอะไรก็ปรึกษาทั้งพ่อและแม่ได้ทุกเรื่อง ตั้งแต่เรื่องการบ้าน ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน ปัญหาเรื่องเรียน ดูเป็นชีวิตที่ราบรื่นมีความสุข จนเด็กสาวคิดว่า เธอไม่ต้องการอะไรมากกว่านี้อีกแล้ว

แต่พ่อเป็นคนเดียวที่หาเลี้ยงครอบครัว เพราะพ่อขอให้แม่เป็นแม่บ้าน ดูแลบ้านและลูก ๆ พ่อรับราชการเป็นนายช่างและทำงานพิเศษที่บ้าน แม่ทำทุกอย่างที่ทำได้เองให้ลูก ๆ

เมื่อลูกยังเล็ก ค่าใช้จ่ายก็ยังไม่หนักหนาจนเกินกำลังของพ่อ แต่ปีที่แพรวสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้และต้องเข้ามาเรียนกรุงเทพฯ แพรวจะต้องอยู่หอพักของมหาวิทยาลัย และนั่นคือค่าใช้จ่ายที่พ่อกับแม่ยังไม่เคยต้องจ่ายมาก่อน

แพรวแอบเห็นพ่อกับแม่ปรึกษากันตอนกลางคืนเมื่อคิดว่าลูกหลับหมดแล้ว แม่หยิบสร้อยคอสร้อยข้อมือที่คุณย่าให้รับไว้หัดตอนแต่งงานออกมาส่งให้พ่อ ครั้งแรกพ่อนิ่งอึ้ง แล้วบอกแม่ว่าพ่อจะลองหาทางอื่นก่อน แต่แม่บอกว่าทางอื่นของพ่อก็คือการต้องไปกู้เงิน ซึ่งแน่นอนว่าต้องเสียดอกเบี้ยมากกว่าเอาของแต่งตัวของแม่ไปจำนำ แม่บอกว่าเครื่องแต่งตัวเป็นของนอกร่าง ไม่ได้สำคัญเท่าอนาคตของลูก

แพรวแทบจะร้องไห้ออกมาตอนนั้น เธอกำลังคิดว่าจะเข้าไปหาพ่อกับแม่ แล้วบอกว่าเธอจะสละสิทธิ์ที่จะเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ แต่จะเรียนต่อในจังหวัดเพื่อพ่อกับแม่จะได้ไม่ต้องลำบากมากขึ้นขนาดนี้ พ่อก็ดึงแม่เข้าไปกอดแล้วบอกว่า พ่อจะเอาของทุกชิ้นกลับมาคืนให้แม่...ขอเวลาให้พ่อสักหน่อย

แพรวรู้ดีว่า ถ้าพ่อกับแม่รู้ว่าเธอรู้เห็นว่าทั้งสองทำอะไรเพื่อไม่ให้เธอได้เข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ ทั้งพ่อและแม่จะต้องไม่สบายใจอย่างยิ่ง เด็กสาวสัญญากับตัวเองว่าเธอจะใช้เงินทุกบาททุกสตางค์ที่พ่อแม่ให้ด้วยความรักให้คุ้มค่า เพื่อกลับไปบ้านพร้อมความสำเร็จ และความสามรถในการแบ่งเบารภาระของสองคนที่รักเธอโดยปราศจากข้อแม้ใด ๆ

ถึงเรียนหนัก แต่แพรวก็เป็นเด็กกิจกรรม เธอหาโอกาสช่วยงานชมรม

ต่าง ๆ ที่เธอสนใจอยู่เสมอ และเพราะเธอทำงานด้วยความเต็มใจและตั้งใจ
แพรวจึงมักมีงานพิเศษทำ...งานพิมพ์รายงาน งานของรุ่นพี่ที่ออกไปทำงานบริษัท
แล้วมีงานวิจัยทางธุรกิจที่ต้องใช้นักศึกษาทำ ก็มักจะติดต่อเธอ

ตั้งแต่อยู่ปีสอง แพรวก็ย้ายออกจากหอพักของมหาวิทยาลัย ไปเช่า
หอพักอยู่กับเพื่อนร่วมสาขาวิชาเดียวกัน เพื่อความสะดวกในการทำงานพิเศษ
ของเธอ

แพรวติดต่อกับแม่สม่ำเสมอด้วยจดหมายที่เขียนด้วยลายมือ เป็น
ข้อตกลงที่เธอให้ไว้กับแม่ก่อนมาเรียนกรุงเทพฯ นอกเหนือจากการคุยกันทาง
โทรศัพท์ และกลับไปเยี่ยมบ้านในวาระพิเศษต่าง ๆ ทุกครั้งเธอก็เห็นพ่อกับ
แม่ดูมีริ้วรอยแห่งวัยเพิ่มขึ้น แม้ยังคงมีความสุขกับการเจริญเติบโตของ
ลูก ๆ แต่ปีหน้า...น้องใหม่ก็จะต้องเข้ามาวิทยาลัยอีกคน พ่อจะต้องทำงาน
หนักเพิ่มขึ้นอีกสักแค่วัน...แพรวตั้งใจจะเรียนให้จบในสามปีครึ่งให้ได้

การเป็นเด็กที่ทำการกรรมมาตลอดการเรียน ส่งผลกับเธอเมื่อเธอเรียน
จบในเวลาที่ตั้งใจไว้ และผ่านการสอบเข้าทำงานในบริษัทที่รุ่นพี่ส่งงานวิจัย
ตลาดให้เธอทำบ่อย ๆ เธอเขียนเล่ารายละเอียดทุกอย่างให้แม่รู้ทางจดหมาย

“...แม่จำ วันจันทร์ที่จะถึงนี้ แพรวจะไปทำงานวันแรก
แพรวเคยรับเบปเปอร์ของเขามาทำเป็นงานพิเศษก็จริง แต่ไม่เคย
คิดว่าจะได้เข้าไปนั่งทำงานในบริษัทเลย แพรวตื่นต้นมาก ๆ เลย
จ๊ะ แพรวดีใจที่จะได้มีโอกาสช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อกับแม่
ลงบ้าง อีกหน่อยพอน้องเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ แพรวก็จะได้
ดูแลน้องเอง พ่อกับแม่จะได้ไม่ต้องเป็นห่วงน้องเหมือนที่เคย
เป็นห่วงแพรว...”

พ่อกับแม่โทรศัพท์มาแสดงความยินดีกับเธอ แม่ยังบอกว่าจะมา
กรุงเทพฯ เพื่อค้างกับเธอสักสองสามวัน

แพรรู้ดีว่า แม่คงอยากจะมาดูแล้วว่าเธอมีอะไรขาดเหลือสำหรับการเตรียมตัวไปทำงานหรือเปล่า แม่รู้ว่าระยะหลังในปีสุดท้ายของการเรียนมหาวิทยาลัย แพรแทบจะไม่ได้ใช้เงินจากที่บ้านเลย ถึงพอกับแม่จะห่วงแค่นั้น แพรรักพยายามพูดให้พ่อวางใจว่า เธอพอจะมีรายได้จากการทำงานพิเศษต่างๆ นานา จนไม่ต้องรบกวนเงินส่วนใหญ่จากพ่อแล้ว บอกได้...แต่พอกับแม่หรือจะทำใจไม่ให้ห่วงลูกได้ แพรแอบยิ้มกับตัวเองเมื่อคิดว่า พ่อส่งแม่มาเป็นสายลับละสิ...

เธอไปรับแม่จากสถานีรถไฟ แล้วก็พาไปนั่งรถไฟฟ้าเที่ยวเล่นสักรอบ แม่ไม่ค่อยได้เข้ากรุงเทพฯ ทรอก แต่ก็เชื่อว่าแม่จะเซยเสียเมื่อไหร่ เดียวนี้ทุกจังหวัดก็มีอะไรที่ตัดเทียมกันทั้งนั้น โดยเฉพาะเรื่องรถติดในตัวเมือง ก็เลยต้องพาแม่เที่ยวด้วยพาหนะที่จังหวัดของเธอไม่มี...รถไฟฟ้านี้ไง!

จะโชว์ความทันสมัยของพาหนะที่เธอใช้ไปเรียนอยู่เกือบทุกวัน และคงต้องเข้าไปทำงานในอนาคตอันใกล้เสียหน่อย แต่ดูเหมือนแม่จะไม่ได้ใส่ใจกับความทันสมัยของตัวรถไฟฟ้า แต่แทบจะมองตากลับกับพฤติกรรมของเด็กนักเรียนนักศึกษาหนุ่มสาวที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า...ตรงรอยต่อของขบวนรถไฟ ไม่มีราวหรือเสาให้เกาะ หนุ่มสาวก็มักจะยืนเกาะกันเอง และเกาะกันแนบแน่นเกินกว่าเหตุโดยไม่สนใจสายตาของใคร ถ้าเป็นนักศึกษาจะยืนกันเงิบๆ เป็นคู่ๆ แต่ถ้าเป็นเด็กมัธยม มักยืนกันเป็นกลุ่มเกาะเกี่ยวกรีดกราดเรียกร้องความสนใจ

แพรรู้ดีที่เดียวว่า แม่ต้องคิดอยู่ในใจว่า ถ้าแม่เห็นลูกของแม่อยู่ในสภาพนี้ แม่จะทำยังไง...

และเพียงลงสถานีใกล้ที่พักของแพรมากที่สุด แม่ที่เหมือนอัดอั้นตันใจไว้ตลอดเวลา...ก็ระเบิดออกมาทันที!

“แพร...เห็นเขาทำอะไรกันแบบนี้จนเป็นเรื่องธรรมดาแล้วหรือเปล่าลูกแม่จะเป็นลม สมัยแม่...”

“แม่จ๋า เขาก็ทำกันแบบนี้มาตั้งแต่สมัยแม่นั้นแหละ แม่ยังไม่ได้แก่จน

อยู่คนละสมัยกับแพรวนะ...แต่แม่ไม่ได้อยู่ในที่ที่เขาแสดงออกกันแบบไม่ต้อง
แคร์สายตาใครเท่านั้นเอง”

“แพรวไม่ได้รู้สึกว่ามันไม่สมควรทำ...มันเป็นเรื่องน่าอาย...”

“แพรวรู้สึกลึใจ...แต่เราก็ต้องเคารพสิทธิ์ของคนอื่นนะแม่ แม่เลี้ยงแพรว
มาแบบหนึ่ง พ่อแม่เขาก็อาจจะเลี้ยงพวกเขามาอีกแบบ ถ้าแม่มีสิทธิ์เลี้ยงลูก
ในแบบของแม่ คนอื่นเขาก็มีสิทธิ์เลี้ยงลูกในแบบของเขาจะละ แม่อย่าตกใจ
เลยจ๊ะ...แพรวก็หัวโบราณพอ ๆ กับแม่นั่นแหละ กว่าจะทำให้ใจได้ก็แทบแย่
เหมือนกัน...”

“แม่ว่า...พ่อแม่ของพวกเขาก็ต้องไม่เคยเห็นว่าลูกเขาทำยังไงกัน ถ้า
เห็นเขาก็คงจะลมไส้เหมือนแม่แหละ...ไม่มีพ่อแม่ที่เหนียวายให้ลูกมาแสดง
อาการแบบนี้ในที่สาธารณะ...มันน่าอาย ไม่มีใครเห็นเป็นเรื่องธรรมดาหรอก”

“แม่คิดว่าเขาแสดงในที่สาธารณะ กับให้เขาแอบไปแสดงกันในที่ลับตา
อย่างไหนมันจะแยกว่ากันจ๊ะ”

“พฤติกรรมในที่แจ้งมันแสดงพฤติกรรมในที่ลับ”

“แม่จำ แม่ไม่ใช้รัฐมนตรีกระทรวงวัฒนธรรมนะจ๊ะ เอากะเป่าไปเก็บ
ที่ห้องก่อน อาน้ำอาบทำแล้ว แพรวจะพาแม่ไปกินข้าวที่ห้องอาหารสุดหรูชั้น
ล่างของอพาร์ทเมนต์ เขาทำอาหารอร่อยน้อยกว่าแม่นี้คนเดียวเอง...”

“แม่มีของมาฝากแพรว...เดี๋ยวถึงห้องแล้วแม่จะหยิบให้ดู”

กระเป่าเดินทางของแม่ใบใหญ่ ยังดีที่มีล้อลาก อพาร์ทเมนต์ที่พัก
ของเธออยู่ใกล้สถานีรถไฟฟ้ามาก จนไม่ถึงกับทำให้แม่ลำบากเกินไปในการลง
ที่สถานีแล้วเดินเข้าไปที่พักของเธอ

เพื่อนร่วมห้องถือโอกาสไปเที่ยวต่างจังหวัดเมื่อรู้ว่าแม่จะมาค้างด้วย
สองสามวัน แพรวจึงค่อนข้างสบายเมื่อจัดให้แม่นอนที่เตียงของเธอ แล้วเธอ
ย้ายไปนอนเตียงของเพื่อน

แม่ว่าวดตาตุรอบ ๆ ห้องอย่างค่อนข้างพอใจ ที่พักของแพรวไม่ได้กว้าง
ขวางนัก แต่ก็สะอาดเรียบร้อย มีเครื่องใช้ที่จำเป็นครบ และยังมีต้นไม้ ดอกไม้

ในกระถางจุ่มจิมตามแบบฉบับของสาวน้อย

แม่เปิดกระเปาะเสื้อผ้า หยิบเสื้อสีขาวเนื้อนุ่ม ลูกไม้ถักติดอยู่รอบคอ
แผ่มาถึงครึ่งไหล่และแขนเป็นพวง เป็นฝีมือถักละเอียดดิบ ลายที่ดูหนุน
เป็นดอกไม้ดอกเล็ก ๆ โดยรอบก็ยิ่งละเอียด

เมื่อส่งให้แพรว ลูกสาวอดอุทานเบา ๆ ไม่ได้

“โอ!...แม่จ๋า...สวยจัง!”

“แม่เริ่มถักลูกไม้ตั้งแต่ที่แพรวเขียนบอกแม่ว่า แพรวจะเรียนให้จบในสาม
ปีครึ่ง แม่รู้ว่ายังไงลูกก็ต้องทำได้อย่างที่ตั้งใจจะทำ แม่กะว่า แม่คงจะทำเสื้อ
ตัวนี้เสร็จก่อนที่แพรวจะได้งานทำ แม่ตั้งใจจะให้แพรวใส่ไปทำงานวันแรก แม่
อยากให้ใคร ๆ รู้ว่าแม่ภูมิใจในตัวลูกแค่ไหน...” เสียงของแม่นุ่มนวลและแววตา
แห่งความรักก็แจ่มจรัสเป็นประกาย

แพรวโอบกอดแม่ไว้ ชุบชูบอยู่กับอกแม่ ใครที่ไหนจะโชคดีเหมือนแพรว

“แม่จ๋า แพรวก็อยากให้เห็นว่า แพรวภูมิใจแค่ไหน...ที่แม่ภูมิใจในตัวแพรว”